

Praha-Žižkov, 10. 11. 2019
P. Jareš

Každého je potřeba

1K 12, 14 – 27

Horst Schulze, který podniká v oblasti hotelových služeb, jednou pověděl řadovým zaměstnancům své společnosti toto: „ Já jsem prezident a generální ředitel této společnosti a jsem důležitý. Ale to jste i vy. Nikdo není důležitější než někdo jiný. Když vy neustelete postele, je to katastrofa. Když já nepřijdu do práce, nikdo to nepozná. “

Ve sboru je to podobné. I zde jsou všichni členové důležití. Nikdo není méně důležitý nebo důležitější než ostatní. Každého jednotlivého křesťana je v církvi zapotřebí. Každému věřícímu totiž Bůh svěřil nějaké schopnosti (duchovní dary), kterými má sloužit ostatním. Tyto Bohem darované schopnosti nazývá Nový zákon řeckým slovem CHARISMATA – dary milosti (Ř 12, 6; 1K 12, 31a). Naše rozmanité schopnosti jsou projevem Boží milosti, jedná se o nezasloužené dary. V obdarování charismaty se křesťané mohou od sebe velmi lišit. A také se mají lišit, protože Duch svatý chce skrze církve konat velmi rozmanitou službu. Někteří křesťané jsou obzvlášť uschopněni k tomu, aby pomáhali potřebným a trpícím (Ř 12, 8). Další mají schopnost vyučovat a hlásat Boží slovo (Ef 4, 11). Jiní mají obzvláštní schopnost rozpoznat, z jakého zdroje pochází slova a jednání lidí – zda z Ducha svatého, z lidského myšlení, nebo od ďábla (1K 12, 10). Bible se zmiňuje ještě o mnoha dalších schopnostech, které Bůh dává věřícím v Krista. Existují i schopnosti, které nejsou v Bibli pojmenovány. Ke zdravému fungování potřebuje církve uplatňování všech schopností všech věřících. Pavel tu přirovnává církve k lidskému tělu. Každý máme jen jedno tělo. Skládá se však z mnoha rozmanitých částí, které dohromady tvoří jediný celek. K plnému životu potřebujeme všechny části těla, všechny orgány. Právě tak je v církvi zapotřebí každého jednotlivého křesťana. Je zapotřebí každého z nás.

Bůh to zařídil tak, že v církvi nikdo nemusí trpět pocitem méněcennosti. Přesto se může stát, že jednotliví křesťané někdy podléhají pocitu, že vlastně ani žádné zvláštní schopnosti nemají. Někdy snad i pochybují, zda jejich činnost lze vůbec nazvat službou Bohu. Snadno se začneme srovnávat s ostatními – s těmi, kdo mají jakoby důležitější obdarování a jejichž služba je víc vidět. Můžeme podléhat dojmu, že jejich služba je duchovnějši než naše. Z Kristova pohledu jsou však takové úvahy čirým nesmyslem. Je to stejné, jako kdyby si noha stěžovala, že není právoplatnou částí těla, protože nemůže nic pořádně uchopit. To by přece byla úplně hloupá stížnost. Nohou je přece zapotřebí k chůzi. Spoustu práce by ruce nemohly udělat, kdyby je k ní nohy nedonesly. Nemusíš

se srovnávat s druhými! Otevři oči pro schopnosti, které Bůh dal tobě! Máš možná dokonce schopnosti, které jsou v církvi právě teď „nedostatkovým zbožím“.

Bůh to v církvi zařídil také tak, aby nikdo neměl důvod k pocitu nadřazenosti nad ostatními křesťany. Boží metodou je, že v církvi se všichni navzájem potřebujeme. Je to stejné jako v lidském těle, kde se všechny části a orgány potřebují navzájem. Mnohé z nich nejsou vidět. Některé zahalujeme. A přece jsou všechny důležité. Služba některých křesťanů je více nápadná. Například služba těch, kdo káží a vyučují Boží slovo. Služba hudebního doprovodu, chválicích skupinek. Služba kazatelů-evangelistů. Pak je ale řada služeb – možná je jich většina – které nejsou tak nápadné a přece se bez nich církev neobejde. Příkladem takové služby mohou být modlitby, povzbuzující rozhovory mezi čtyřma očima, hospodaření s majetkem sboru, úklid, organizace ... atd. atd. Nikdo z nás by neměl podléhat omylu, že si vystačí sám a že nepotřebuje doplnění ze strany druhých křesťanů. Ať máme jakékoli schopnosti, měli bychom počítat s tím, že nemáme všechny. Vlastně by každý z nás měl počítat s tím, že drtivou většinu duchovních darů nemá. Mají je ostatní bratři a sestry.

Když v našem těle něco nefunguje správně, má to dopad na celý organizmus. Tak o tom i mluvíme. „Bolí mě zuby.“ „Mám zlomenou nohu.“ „Je mi špatně od žaludku.“ „Bolí mě hlava.“ Bez některých částí těla lze žít. Třeba když někdo při úrazu přijde o ruku nebo nohu. Pro život člověka to však představuje výrazné omezení. Stejně i sbor pociťuje, když se v něm schopnosti některých věřících neuplatňují. Pociťuje i to, když se duchovní dary používají nesprávným způsobem. Třeba když někdo své schopnosti zneužívá k tomu, aby se zviditelnil – předvedl.

Mnohdy sledujeme, co chybí nám. Vidíme jakou službu a pomoc bychom ještě potřebovali. A přitom jsme to možná právě my sami, kdo někde chybí. Třeba jsme to právě my, kdo v církvi nefunguje tak, jak je potřeba. Když naše služba chybí, má to dopad na celé společenství. Platí to však i obráceně. Když své schopnosti používáme a rozvíjíme je, stáváme se požehnáním pro celé tělo Kristovo. Chybím někde já? A kde chybím? Pokud jsme ještě nekladli Bohu takové otázky, je nejvyšší čas, abychom s tím začali.